

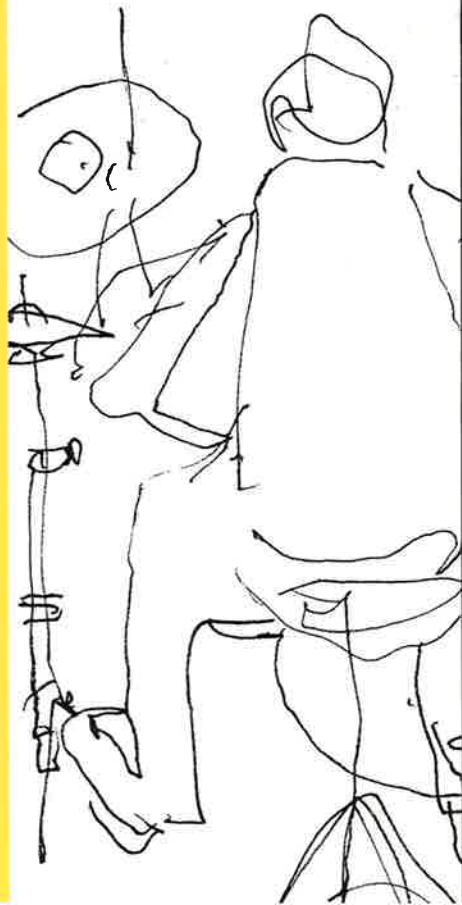
ALBREKTS SWING BAND

1994–1997

Jan Trygve, Dicken Hedrenius,
Anders Lindskog, Claes Lindroth,
Hans von Eichwald,
Albrekt von Konow,
Nannie Porres

PARA DIDDLE
RECORDS

PCD 001

ALBREKTS SWING BAND

1994–1997

Jan Trygve, Dicken Hedrenius,
Anders Lindskog, Claes Lindroth,
Hans von Eichwald,
Albrekt von Konow,
Nannie Porres.

**PARA DIDDLE
RECORDS**

PCD 001

**ALBREKTS SWINGBAND
1994-1997.**

BIEM/n/b

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

© 1998

All rights reserved

1. I'm Gonna Sit Right Down...
2. Moonglow
3. Scottie
4. A Smo-o-o-oth One
5. Limehouse Blues
6. Makin' Whoopee
7. Stompin' At The Savoy
8. Good Dues Blues
9. It Don't Mean A Thing...
10. S' Wonderful
11. East Of The Sun
12. Jumpin' At The Woodside
13. Jive At Five
14. Oh, Lady Be Good
15. Please Don't Talk...

ALL RIGHTS OF THE PRODUCER AND OF THE OWNER OF THE RECORDED WORK RESERVED. UNAUTHORIZED PUBLIC PERFORMANCE, BROADCASTING AND COPYING OF THIS RECORD PROHIBITED

ALBREKTS SWINGBAND 1994-1997

1. I'm Gonna Sit Right Down And Write Myself A Letter (Ahlert-Young). 4.24
2. Moonglow (Hudson-Mills-DeLange). 7.40
3. Scottie (Duvivier). 3.27
4. A Smo-o-o-oth One (Goodman-Christian). 5.22
5. Limehouse Blues (Braham-Furber). 4.39
6. Makin' Whoopee (Donaldson-Kahn). 5.44
7. Stompin' At The Savoy (Sampson-Webb-Goodman). 5.23
8. Good Dues Blues (Fuller-Brown-Gillespie). 4.18
9. It Don't Mean A Thing, If It Ain't Got That Swing (Ellington-Mills). 4.27
10. S'Wonderful (Gershwin). 4.13
11. East Of The Sun And West Of The Moon (Bowman). 4.21
12. Jumpin' At The Woodside (Basie). 4.11
13. Jive At Five (Edison). 4.35
14. Oh, Lady Be Good (Gershwin). 4.31
15. Please Don't Talk About Me When I'm Gone (Stept-Claire). 3.25

Total time 71.00

Jan Trygve tp, Dicken Hedrenius tb (1,2,4,7-11,13-15), Anders Lindskog ts, Hans von Eichwald p, Claes Lindroth b, Albrekt von Konow dr, Nannie Porres vo (8,11). Recorded in Stockholm, 941215 (7,9,13), 950111 (1,10), 960205 (3,5,6, 12), 960414 (2), 961209 (4,14,15) & 970113 (8,11).

Recording & Mixing:
Pelle Ruthström
Mastering:
Göran Finnberg,
The Mastering Room
Swedish and English
Liner Notes:
Albrekt von Konow
Photos:
Albrekt von Konow,
Christer Landergren,
Gunnar Holmberg
Drawing:
Stubben Kallin
Design:
Curt Lundberg
Editor & Producer:
Albrekt von Konow

Published with subsidy
from Laila and Charles
Gavatin's Foundation for
Jazz music.

PARADIDDLE
RECORDS

PCD 001

Albrekt's Music Production
c/o von Konow
Inedalsgatan 5
S-112 33 STOCKHOLM
SWEDEN
Tel & Fax: 46 8 651 18 66

ALBREKTS SWING BAND

1994–1997

Jan Trygve, Dicken Hedrenius,
Anders Lindskog, Claes Lindroth,
Hans von Eichwald,
Albrekt von Konow,
Nannie Porres

PARA DIDDLE
RECORDS

PCD 001

ALBREKTS SWINGBAND 1994–1997

Att kalla en orkester för swingband är naturligtvis en programförklaring. Swing är ett begrepp med åtminstone två innebörder. Det är en rytmisk kvalitet, som skiljer jazz från annan musik. Men det är också namnet på en stil, som växte fram under 30-talet, den s k swingepoken.

Swing är jazzens livsnerv och puls, den magiska kraft som skapar de laddade spänningsförhållanden, som känns som ett rytmiskt sug. Det är då musiken lyfter men ändå inte tappar fotfästet.

Under 30-talet lanserades swing som ett modeord med Benny Goodman som "The King of Swing". Men swingepoken var också den svarta bluesfärgade jazzens blomstringstid med band som Count Basies och Duke Ellingtons och en lång rad nyskapande solister som trumpetaren Roy Eldridge och tenorsaxofonisten Lester Young.

Det är i den traditionen, men också i beboepoken med Dizzy Gillespie och

Charlie Parker, som Albrekts Swing Band från Stockholm har sina rötter. Vi har stämt möte vid jazzens huvudfåra – the mainstream – inte för att försöka återskapa en viss stil – utan för att spela musik som känns naturlig för oss – nutida swingmusik med bebopkrydda. I fråga om klanger, harmonik och rytmuppfattning swing – skiljer vi oss från många svenska swingband i dag, inte bara från dem med klarinett och vibrafon à la Goodman, utan också från dem, som låtit det specifikt 30-talistiska bli normgivande.

En varudeklaration som denna rubbar naturligtvis inte den absoluta sanning, som finns i den legendariske gitarristen och bandledaren Eddie Condons kärnfulla ord: "There's only two kinds of music – class and ass".

1994 fick vi kontakt med inspelnings teknikern och entusiasten Pelle Ruthström, och det är hans förtjänst att den här skivan kommit till. Vårt samarbete började med en demotape. Fyra av

FOTO: ALBREKT VON KONOW

Bandet i studio, fr v Dicken Hedrenius, Albrekt von Konow, Claes Lindroth, Anders Lindskog, Hans von Eichwald och Jan Trygve.

låtarna från demon finns med på vårt dubbelalbum "Albrekts Swingband 1949–1994" (Flash Music FLCD 5/6), och ytterligare fyra har vi återanvänt här: "I'm Gonna Sit Right Down And

Write Myself A Letter", "Stompin' At The Savoy", "It Don't Mean A Thing If It Ain't Got That Swing" och "Jive At Five".

Snart blev det naturligt för oss att

träffas i studio, inte nödvändigtvis för att repetera utan främst för att få spela, för att ge själva spelglädjen en chans. Det är inte prydlig elegans vi eftersträvar. Det är musten och mörken, det uttrycksfulla, men framförallt själva swingen, som är det väsentliga. Om vi någon gång arbetade särskilt med en låt, brukade vi sedan koppla av med att enbart för vårt nöjes skull spela några nummer utanför vår vanliga repertoar, t ex "Scottie", "Limehouse Blues" och "Jumpin' At The Woodside" på den här skivan.

Att Pelles bandspelare hela tiden gick kändes inte störande. Det var ju bara vi själva, som skulle lyssna på musiken. Så var det också när vi bjöd in sångerskan Nannie Porres som vår gäst. Hon har sjungit med vårt band några gånger förut, och nu skulle vi helt enkelt återuppliva det för en kväll. Med facit i handen önskar man förstås att hon sjungit flera melodier.

Någon gång 1996 hade Albrekts Swing Band kunnat fira 25-årsjubileum, men vi gjorde inte stor sak av detta. Jan Trygve och Anders Lindskog börja-

de i bandet redan 1972.

Många musiker har kommit och gått, men sedan 1991 har vi dock varit samma sextett som vi är i dag.

Låt mig presentera mina medspelare:

Jan Trygve trumpet. Huvudsakligen har han under alla dessa år spelat i Bunta Horns Dixielandband och Albrekts Swing Band och kanske därför inte blivit uppmärksammas efter förtjänst i större sammanhang. Sina avgörande impulser fick han sommaren 1950, då han hörde Roy Eldridge på en klubb i Paris kväll efter kväll. Kanske har ett eko från Eldridge dröjt sig kvar, kanske kan man någon gång tycka sig höra ett tonfall från Harry Edison, Charlie Shavers eller Dizzy Gillespie i hans spel. Jan spelar i den traditionen, men han har sitt eget sound och en alldeles speciell glöd och rytmisk attack i sitt avspänt fantasifulla och väl sammanhållna melodiflöde. Han är en genuin improvisatör, och hans sätt att uttrycka sig är påfallande fritt från klichéer och invanda fraser.

Dicken Hedrenius trombon. Han tillhör det relativt unga gardet i svensk jazz och rör sig med anmärkningsvärd lätt-
het mellan det sofistikerade och det
mustiga, ibland smått burleska. Mest
känd är han för sin bärande roll i Gugge
Hedrenius' Big Blues Band. Som så
många i sin generation, och till skillnad
från oss autodidakter, har han jazzut-
bildning vid Musikhögskolan i Stock-
holm i botten. Ett och annat har han
väl också snappat upp från stora stil-
bildare som Ellingtons trombonist
Lawrence Brown.

Anders Lindskog tenorsaxofon. Tydli-
gare än de flesta lyckas han ge sitt
spontant infallsrika spel en närmast
kompositionell formfasthet. Stilistiskt
hör han hemma i samma tradition som
Lester Young, Stan Getz och Gene
Ammons. Med sitt lätt igenkännbara
sound och uttrycksätt räknas han sedan
länge till Sveriges mest betydande
på sitt instrument. 1983 förlorade han
vänstra handens lillfinger, men en
skicklig instrumentmakare lyckades
bygga om och anpassa mekaniken till

nio fingrar, och Anders började arbeta
på att radera ut sina gamla grepp och
ersätta dem med nya. Han spelar också
i Gugge Hedrenius' Big Blues Band
samt bl a i pianisten Lars Sjöstens och
sångerskan Agneta Baumanns grupper.
Det amerikanska jazzmagasinet Caden-
ces starkt uppskattande recension i ja-
nuari 1998 av hans egen CD "Cry Me A
River" (Touché TMCD 005) avslutas så-
lunda: "In a more equitable world, he
would be a poll-winning superstar".

Hans von Eichwald piano. Det finns
gott om bebopkrydda i hans bluesfär-
gade och starkt rytmiska spel. Han har
spelat i många halvprofessionella band
i Stockholm, inte sällan i olika dixie-
landband. I Albrekts Swing Band har
han spelat sedan början av 80-talet.

Claes Lindroth kontrabas. Hans distink-
ta basgångar hördes i Stockholms
dixielandband redan kring 1950 och
ledde snart till spelningar i modernare
sammanhang, bl a hos Lars Gullin och
hos Monica Zetterlund, med vilka han
också gjorde inspelningar 1958–60. I

olika perioder har han spelat i Albrekts Swing Band sedan mitten av 70-talet.

Nannie Porres sång. Ingen som hört henne kan ta miste på hennes djupa inlevelse och det rytmiskt subtila i hennes personliga frasering. Av många räknas hon som Sveriges mest betydande jazzsångerska. Oftast har hon framträtt i kretsen kring tenorsaxofonisten Bernt Rosengren, med vilken hon 1957 fick sitt genombrott i Jazz Club 57.

Om mig själv får jag avslutningsvis meddela att jag är orkesterns ständige trumslagare och administratör. Under 40-talets senare år spelade jag New Orleans-jazz med Jan Trygve och Claes Lindroth i Bunta Horns band, men omkring 1950 började vyerna successivt vidgas. Sedan 1965 är jag också fast medarbetare i jazzmagasinet Orkester Journalen, som startades 1933, sedermera även jazzskribent i andra sammanhang, bl a i uppslagsverk och texthäften som detta.

Foto: CHRISTR LANDERGEN

Nannie Porres

Om repertoaren

Två av låtarna på skivan är från 1946. Den ena är basisten George Duviviers "Scottie", skriven för Sy Olivers stora band och bl a inspelad av Roy Eldridge med svenska musiker 1951 i Stockholm. Den andra är "Good Dues Blues" med Gil Fuller, Ray Brown och Dizzy

Gillespie som upphovsmän. Dizzys storband spelade in den 1946 med sångerskan Alice Roberts.

Av de övriga melodierna är alla utom en från 20- och 30-talen, mestadels evergreens som fortfarande inspirerar jazzmusiker i de mest skiftande stilar. Det klassiska exemplet är förstås Lester Youngs solo från 1936 i "Oh, Lady Be Good". George Gershwin skrev den 1924 för musikalen med samma namn, och då lanserade även den mindre kände Philip Braham "Limehouse Blues" i sin "André Charlot's Revue of 1924". Gershwins "S'Wonderful" hördes först i musikalen "Funny Face" 1927, och Walter Donaldsons "Makin' Whoopee" i musikalen "Whoopee" året därpå.

Andra låtar har inget med musiker att göra. Sam Stepts "Please Don't Talk About Me When I'm Gone" är från 1931, Ellingtons "It Don't Mean A Thing, If It Ain't Got That Swing" från 1932 och Will Hudsons "Moonglow" från 1934. Den sistnämnda låter mycket ellingtonsk. Den bygger faktiskt på ackordföljderna i Ellingtons "Lazy

Rhapsody", och det var också Ellingtons orkester som först spelade in den (1934). Liksom "Moonglow" hörde även Brooks Bowmans "East Of The Sun" från 1935 bl a till Billie Holidays repertoar, och Fred Ahlerts "I'm Gonna Sit Right Down And Write Myself A Letter" från 1936 blev en storsäljare i Fats Wallers inspelning samma år.

Vi spelar också mer riffbetonade nummer som arrangören Edgar Sampsons och orkesterledarna Chick Webbs och Benny Goodmans "Stompin' At The Savoy" från 1934 – förevigad på otaliga inspelningar – trumpetaren Harry Edisons "Jive At Five" från 1938 samt Count Basies "Jumpin' At The Woodside" från 1939. Savoy Ballroom – "The Home Of Happy Feet" – var ett legendariskt ställe i New York. När det öppnades 1926, blev det snart känt för de dueller, som där utkämpades mellan olika band på var sin estrad. En kväll, när trumslagaren Chick Webbs band spelade mot Benny Goodmans, var Savoy fullsatt så tidigt, att flera tusen personer lär ha blivit utan biljett. "Jive

At Five" hette ett radioprogram med jazz, som 1938–39 sändes dagligen i New York. Och hotellet The Woodside var ofta hemvist för turnerande jazzmusiker. "A Smo-o-o-oth One" gjordes i all hast av Goodman och gitarristen Charlie Christian inför en inspelning med Goodmans septett 1941.

Stockholm i juli 1998

Albrekt von Konow

In english

The word swing means at least two things, a rhythmic quality that separates jazz from other music, and a style that developed in the '30s.

Swing is the heartbeat and vital nerve in jazz, the magic power that makes the music take flight without losing its foothold. In the '30s Benny Goodman was popularized as "The King of Swing". But the swing era was also a great time for the black and blues-based jazz with bands like Count Basie's and Duke Ellington's and a large num-

ber of creative soloists like trumpeter Roy Eldridge and tenorsaxophonist Lester Young.

Albrekt's Swing Band from Stockholm has its roots in this tradition and in the bebop era of Dizzy Gillespie and Charlie Parker. We meet in the mainstream of jazz, not to reshape a certain style, but to play music that feels natural to us – contemporary swingmusic spiced with bebop.

But don't forget the legendary band-leader Eddie Condon's remark: "There's only two kinds of music – class and ass".

Many of the tunes we play are evergreens. George Gershwin wrote his musical "Oh, Lady Be Good" in 1924 and "Funny Face" including "S'Wonderful" in 1927. In Philip Braham's musical "André Charlot Revue of 1924" you could hear "Limehouse Blues", and Walter Donaldson's "Makin' Whoopee" was part of his musical "Whoopee" from 1928. If Will Hudson's "Moonglow" (1934) sounds like an Ellington tune, it is because it is built upon the same chords as Ellington's "Lazy Rhapsody".

Foto: GUNNAR HOLMBERG

På jazzklubb Village i Västerås, frv Hans von Eichwald, Jan Trygve, Anders Lindskog, Claes Lindroth (skymd), Dicken Hedrenius och Albrekt von Konow.

The Savoy Ballroom, famous for its battles between the great swing bands, was of course "The home of happy feet", which opened in 1926, and for a time in 1937, members of the Basie band lived at The Woodside Hotel in New York City. "Jive At Five" was the name of a jam session broadcasted daily in New York in the late '30s. "Good Dues Blues" was recorded in 1946 by Dizzy Gillespie's big band with singer Alice Roberts, and in 1951 Roy Eldridge

recorded "Scottie" with a Swedish group in Stockholm.

In 1994 we met sound engineer and enthusiast Pelle Ruthström, who has recorded us ever since and thus made this CD possible. We used to practice in some studios, but most important for us was to give the joy of playing a fair chance. Pelle's recording equipment never disturbed us, because the idea of making a record didn't ever occur to us. After some time, however, we could

listen with fresh ears and select the music you'll find here.

Albrekt's Swing Band was founded in 1971, and the next year Jan Trygve and Anders Lindskog joined the gang. Since 1991 we have been the same six musicians as we are today:

Jan Trygve, trumpet, has mainly played in Bunta Horn's Dixielandband and Albrekt's Swing Band. At first inspired by Roy Eldridge, whom he heard live in Paris in 1950, he is one of the very few genuine swing trumpeters in Sweden. He is also one of the great improvisers in Swedish jazz, and the many good stories he tells on his horn are never built on stereotype phrases. He has his own sound and a very special heat and rhythmic attack and an unerring balance in his relaxed and imaginative melodic lines.

Dicken Hedrenius, trombone, represents the younger generation in Swedish jazz. He moves with surprising ease from the sophisticated to the low-

down, sometimes burlesque. He is known as a featured soloist in Gugge Hedrenius' Big Blues Band.

Anders Lindskog, tenor saxophone, can really make his spontaneously flowing imagination sound like compositions on the spot, always played with great swing and invention, and always free from stereotype phrases. He is a musician steeped in tradition and musically related to the great stylists such as Lester Young, Stan Getz and Gene Ammons. He has his own easily recognizable sound and expression, and in Sweden he stands out as one of the greatest on his instrument. In 1983 he lost the little finger of his left hand, but a resourceful instrument mechanic succeeded in adapting the key system making it possible to play with the remaining nine fingers. And Anders had to unlearn the old system and work diligently on a new one. He too plays in Gugge Hedrenius' Big Blues Band and also in the groups of pianist Lars Sjösten and singer Agneta Baumann. When his own CD "Cry Me A River" (Touché TMCD 005)

was reviewed in the American jazz magazine *Cadence* in January 1998, the final words read, that "in a more equitable world, he would be a poll-winning superstar".

Hans von Eichwald, piano, puts a lot of blues feeling and bebop spices in his strongly rhythmical playing. However, he has often played in lesser known bands, among them many of Stockholm's dixielandbands. Since the early '80s he has played in Albrekt's Swing Band.

Claes Lindroth, bass, started in dixieland around 1950, but when the modern musicians of that time heard his clear and distinct bass lines, he was soon invited to play and make records with great artists like Lars Gullin and Monica Zetterlund.

Nannie Porres, vocals, has mostly sung in groups associated with the great tenor saxophonist Bernt Rosengren, with whom she started in 1957 in the hard-bop band *Jazz Club 57*. You can't miss the deep feeling and the rhythmic

subtlety in her very personal kind of phrasing. She is considered one of the greatest jazz singers in Sweden.

Finally, I would like to tell you that I am the drummer in the band. I started playing New Orleans-jazz in the late '40s together with Jan Trygve and Claes Lindroth in *Bunta Horn's* band. Some years later, I found out that playing jazz really could be something more than just beating the woodblocks all night long. Since 1965 I have been a jazzwriter in the Swedish jazz magazine *Orkester Journalen* (founded in 1933), and in later years in encyclopedias and CD-booklets.

Stockholm in July 1998.

Albrekt von Konow

• Jag vill framföra mitt varma tack till alla som på olika sätt bidragit till denna produktion. Trots att Albrekt själv ej helt kunde slutföra arbetet har hans önskan om utgivningen nu blivit uppfylld.
Yvonne de Flon

• I would like to offer my sincere thanks to everyone who has contributed to this production in different ways. Although Albrekt himself was unable to complete the project, his wish concerning its release has now been realised.
Yvonne de Flon

ALBREKTS SWINGBAND 1994-1997

1. I'm Gonna Sit Right Down And Write Myself A Letter (Ahlert-Young). 4.24
2. Moonglow (Hudson-Mills-DeLange). 7.40
3. Scottie (Duvivier). 3.27
4. A Smo-o-o-oth One (Goodman-Christian). 5.22
5. Limehouse Blues (Braham-Furber). 4.39
6. Makin' Whoopee (Donaldson-Kahn). 5.44
7. Stompin' At The Savoy (Sampson-Webb-Goodman). 5.23
8. Good Dues Blues (Fuller-Brown-Gillespie). 4.18
9. It Don't Mean A Thing, If It Ain't Got That Swing (Ellington-Mills). 4.27
10. S'Wonderful (Gershwin). 4.13
11. East Of The Sun And West Of The Moon (Bowman). 4.21
12. Jumpin' At The Woodside (Basie). 4.11
13. Jive At Five (Edison). 4.35
14. Oh, Lady Be Good (Gershwin). 4.31
15. Please Don't Talk About Me When I'm Gone (Stept-Claire). 3.25

Total time 71.00

Jan Trygve tp, Dicken Hedrenius tb (1,2,4,7-11,13-15), Anders Lindskog ts, Hans von Eichwald p, Claes Lindroth b, Albrekt von Konow dr, Nannie Porres vo (8,11). Recorded in Stockholm, 941215 (7,9,13), 950111 (1,10), 960205 (3,5,6, 12), 960414 (2), 961209 (4,14,15) & 970113 (8,11).

Recording & Mixing:
Palle Ruthström
Mastering:
Göran Finnberg,
The Mastering Room
Swedish and English
Liner Notes:
Albrekt von Konow
Photos:
Albrekt von Konow (page 3),
Christer Landergren (page 6),
Gunnar Holmberg (page 9)
Drawing:
Stubben Kallin
Design:
Curt Lundberg
Editor & Producer:
Albrekt von Konow

Published with subsidy from
Laila and Charles Gavatin's
Foundation for Jazz music.

PARA DIDDLE
R E C O R D S

PCD 001

Albrekt's Music Production
c/o von Konow
Inedalsgatan 5
S-112 33 STOCKHOLM
SWEDEN
Tel & Fax: 46 8 651 18 66